

VENERA CALIMACHI
DAN-SILVIU BOERESCU

Marea carte a divinației Ghicitul

Tehnici de aflare a viitorului,
iubirii și norocului

București, 2025

Editat de **Neverland SRL**.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**.

Copyright © 2025, **Editura Neverland**.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALIMACHI, VENERA

Marea carte a divinației - Ghicitul : tehnici de aflare a viitorului, iubirii și norocului / Venera Calimachi, Dan-Silviu Boerescu. - București : Neverland, 2025 /

Conține bibliografie

ISBN 978-630-307-082-7

I. Boerescu, Dan-Silviu

133.5

Design copertă:	Aurelian Leahu
Tehnoredactare:	Manuela Stoica
Corectură:	Dușa Udrea-Boborel

Redacție:

tel.: 0790 557 986

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

Nota editorului

Venera Cal(l)imachi nu mai e de ceva vreme printre noi. Am apucat să o întâlnesc de câteva ori înainte de 1990 într-un context dramatic. Ceaușescu se apucase de dărâmat haotic cartiere vechi întregi și dânsa încerca să-și vândă biblioteca, pe care nu mai avea cum să o țină în garsoniera în care urma să se mute. Am întâlnit-o prima oară pe treptele Universității din București, unde întinsese pe ziare câteva volume cu copertele scorjite, pe care le dădea pe câțiva lei, aproape de pomană. Am intrat în vorbă și am vizitat-o cu o săptămână înainte de a fi gonită din casă de către buldozerele bezmetice. Când am văzut ce comori avea pe rafturi, l-am sunat pe marele colecționar și anticar Dumitru Grumăzescu de la Iași, cel care, între altele, a alcătuit un extraordinar tezaur de manuscrise, scrisori, documente și ediții din opera lui Eminescu. Ilustrul meu amic a venit de urgență la București și a plecat acasă cu două geamantane doldora de cărți. În semn de mulțumire, Doamna Venera mi-a dăruit manuscrisul, parțial scris de mână și parțial dactilografiat, care stă la baza acestui volum. Mi-a zis, literalmente, că pot să fac ce vreau cu el... Am dat de acest compendiu de divinație recent și am propus Editurii să-l redactez și, acolo unde era cazul, să îl completez cu informații noi. Rezultatul este cartea pe care o răsfoiți acum. Sărut mâna, distinsă Doamnă, și, de acolo, dintre stelele invocate și în rândurile Dumneavoastră, să mă iertați dacă, adeseori, nu v-am respectat întru totul stilul! Asemenea unor inițiați atemporal, vă propun să deschidem împreună Cartea!

Dan-Silviu Boerescu

Artele ghicitului – scurt istoric și clasificare a metodelor de divinație tradiționale

Încercare de a da laoparte vălurile ce ne împiedică să vedem, dincolo de aparențele prezentului, tainele viitorului? Simplu hobby sau pasiunea de a interpreta *semnele*, de oriunde ar veni ele, în căutarea unor înțelegeri ascunse?

...Să stai la taifas cu o ceașcă de cafea în mână este una dintre cele mai plăcute activități cotidiene, un mic răsfăț pentru oricine. Dar asta poate fi și o sursă neașteptată de revelații, chiar un mod de a-ți afla viitorul!

Dintotdeauna, mai ales în vremurile tulburi în care istoria părea că se va prăvăli din clipă în clipă asupra lor, oamenii au simțit nevoia să încerce să-și afle soarta înainte ca aceasta să-i doboare sau, dimpotrivă, să-i înalțe. Astfel, prin observarea atentă a mediului înconjurător, dar și a vieții de zi cu zi, s-au străduit să interpreteze cât mai bine *semnele destinului*, „citite” în fel și chip de către marii inițiați sau simplii profani, accesând cheile secrete ale unor „alfabete” misterioase, însă apte să producă revelații de tot soiul. Aceste coduri erau primite moștenire de la unii profeți ezoterici, dar, uneori, erau pur și simplu născocite de către mințile febrile, aflate într-o permanentă căutare de indicii cu ajutorul cărora se puteau desluși evenimentele semnificative ale existenței efemere.

Punând cap la cap atâtea informații, s-au alcătuit nu puține sisteme de divinație sau **arte ale ghicitului** prin diferite metode, fiind cunoscute azi cel puțin 200 de asemenea „urzelii” ale tronurilor deopotrivă celeste și pământești, transmise din generație în generație pe cale livrescă sau folclorică, printr-un jargon specific. De la datul în bobi la interpretarea zodiacului ori a tarotului la chiromanție, bilete de papagal sau deschisul Cărții, divinația jonglează cu o categorie largă – și, adesea, imprevizibil de pitorească – de elemente care pot facilita accesul la informații și tâlcuri despre „câte-n Lună și în stele”...

Dar ghicitul nu este numai o parte bogată a folclorului. Și părinții filosofiei s-au ocupat îndeaproape de acest domeniu, ba chiar l-au teoretizat. Astfel, în dialogul *Phaidros*,

Platon distinge două forme ale divinației: divinația intuitivă extatică sau profetică, inspirată direct de Divinitate și considerată de el cel mai folositor dar al zeilor; dar și divinația inductivă, constând în interpretarea semnelor divine – „forme indirecte de manifestare a Divinității pe baza unor deprinderi formate și perpetuate prin observație și experiență, care duceau la constituirea unei arte divinatorii”. Sufletele „puteau ajunge în starea de exaltare propice divinației, fără intervenția rațiunii sau a științei, ci prin propriul lor impuls în două moduri: în starea de delir profetic și în cea de vis”.

Prima clarvăzătoare consemnată de istoria culturală europeană a fost, probabil, Cassandra. Fiica a lui Priam, regele Troiei, Cassandra primise puterea de la zeul Apollo, care i-o dăruise cu gândul de a o seduce. Întrucât tânăra i-a respins avansurile, Apollo s-a răzbunat, blestemând-o pe prințesă să nu-i fie crezute niciodată previziunile. Atunci când Cassandra a anunțat că darul grecilor (calul de lemn, adus, la sfatul lui Ulise, în fața cetății Troia) reprezenta un pericol de moarte, tatăl ei n-a crezut-o. Se cunoaște finalul tragic al legendei.

La greci și la romani, **ghicitul** luase o așa amploare, încât aceste arte divinatorii ajunseseră „o credință religioasă și o instituție de stat”. I se criticau uneori exagerările, dar nicidecum și principiul. Socrate se folosea de divinație, Plutarh – și nu doar Pythia – avea un rang preoțesc în slujba lui Apollo la Delphi și-i comenta oracolele, iar Aristotel și-a consacrat una dintre **Probleme** ideii de a afla dacă... strănutul este o prevestire rea sau bună.

S-a ajuns efectiv la instituționalizarea artei divinației, căreia i s-a conferit o dimensiune religioasă. Oracolul din Delphi a fost unul dintre cele mai importante centre religioase ale lumii grecești antice, fiind dedicat zeului Apollo și situat în regiunea Phocis, la poalele Muntelui Parnassos. Oracolul grec era venerat ca o sursă de înțelepciune divină și era consultat pentru decizii de mare importanță politică, militară și personală. În Grecia antică, Delphi era considerat simbolic „centrul lumii”, locul unde, conform legendelor, Zeus ar fi lansat doi vulturi din extremitățile Pământului, care s-ar fi întâlnit în acest punct. Delphi era „buricul lumii” – stabilit astfel de Zeus însuși –, iar o piatră numită „omphalos” marca acest punct simbolic.

Templul lui Apollo din Delphi a trecut prin mai multe faze de distrugere și reconstrucție. Cele mai vechi urme ale templului datează din secolul al VII-lea î.Hr. Construcția inițială este atribuită legendarilor arhitecți Trophonios și Agamedes. În anul 548 î.Hr., templul a fost distrus într-un incendiu, iar reconstrucția acestuia s-a realizat prin donații publice, inclusiv contribuții din cetățile grecești, dar și din regiunile Lidia și Egipt. Familia Alcmeonizilor, exilată politic din Atena, a jucat un rol semnificativ în refacerea

templului. În anul 373 î.Hr., un cutremur major a dărâmat templul, dar acesta a fost reconstruit, iar ruinele vizibile astăzi aparțin acestei ultime faze de reconstrucție. Pe măsură ce lumea greacă a căzut sub influența Imperiului Roman, rolul oracolului a început să scadă. În anul 393, împăratul Teodosiu I a ordonat închiderea tuturor templelor păgâne, inclusiv a Oracolului din Delphi, în încercarea de a statua creștinismul ca religie de stat. Oracolul era atât locul în care se aduceau ofrande zeului Apollo, cât și locul unde credincioșii veneau să primească profeții prin intermediul Pythiei, preoteasa oracolului. Răspunsurile date de Pythia, considerate mesaje divine, erau adesea ambigue și necesitau a fi interpretate pe o filieră inițiatică. După unele izvoare, Pythia dezvăluia profeții datorită faptului că în templu se afla o crăpătură prin care ieșeau gaze vulcanice toxice care o aduceau pe preoteasă într-o stare de delir. În această stare ea pronunța incoerent cuvinte nearticulate, care erau interpretate de preoți ca sublimând voința zeilor. Pythia i-ar fi prezis lui Cressus: „Dacă treci granița, un mare imperiu va cădea”. Cressus a fost apoi înfrânt. Ulterior, Pythia a spus: „Trebuia să întrebi care imperiu va cădea”...

În pronaosul templului erau înscrise două maxime celebre: *Cunoaște-te pe tine însuși* (în elină: „gnōthi seauton”) și *Nimic în exces* („mēdén ágan”), îndemnuri la introspecție și echilibru, care reflectau idealurile grecești despre autocunoaștere și moderație. Plutarh, filosoful și preotul de la Delphi, a menționat existența unei litere „E” misterioase înscrise în templu, care a generat numeroase speculații filosofice, și nu numai, ea a putut fi legată de cei Cinci Înțelepți – Sofiștii Chilon, Thales, Solon, Bias și Pittacus –, dar și de Livia, soția lui Caesar.

Grecia antică era împânzită de sanctuare religioase, multe dintre ele adăpostind oracole sacre. Fiecare oracol era dedicat unei zeități specifice: Zeus, bunăoară, avea sanctuare la Olympia și Dodona. Inițial, Oracolul din Delphi era dedicat zeiței Gea, mama Pământului, și era păzit de dragonul Python, conform mitologiei grecești. Însă, odată cu instaurarea cultului lui Apollo, acesta l-a ucis pe Python și a preluat controlul Oracolului, devenind zeul principal al templului. Apollo, zeul luminii, era venerat aici alături de Dionysos, zeul vinului și al extazului, mai ales în perioada iernii, când se credea că Apollo „pleacă” din templu, iar Dionysos prelua temporar conducerea spirituală.

În perioada clasică, Delphi a devenit un simbol al neutralității, iar preoții oracolului respectau strict imparțialitatea, refuzând să susțină o cetate împotriva alteia în caz de conflict. Oracolul din Delphi a avut o influență majoră în lumea greacă antică, fiind consultat de lideri politici, războinici și oameni obișnuiți înainte de decizii importante. Preotesele erau, adesea, femei cu vârsta peste 50 de ani, cărora zeul le dăduse puterea

specială a profeției. Preotesele – Pythia fiind cea mai cunoscută din istoria templului – beau apă din izvorul purificator al Castaliei și mestecau frunze de laur (copacul sfânt al lui Apollo).

Pythia i-ar fi oferit lui Lycurgus instrucțiuni pentru reformarea statului spartan, transformându-l într-o putere militară de temut. Urmând aceste sfaturi, Lycurgus a schimbat radical structura socială a Spartei, introducând reforme care au afectat toate aspectele vieții, de la educație până la căsătorie, cu un singur scop: crearea unui stat dedicat exclusiv formării de războinici de elită.

Și mai importantă la nivel diacronic este însă o altă profeție, devenită temelie constituțională. În jurul anului 594 î.Hr., Solon, unul dintre cei mai influenți lideri politici atenieni, a vizitat Delphi pentru a cere sfatul Pythiei cu privire la viitorul orașului său. La acea vreme, Atena era condusă de o aristocrație dominantă, iar puterea era concentrată în mâinile câtorva tirani. Solon a simțit că orașul său avea nevoie de o schimbare majoră și s-a adresat oracolului în acest sens. Unul dintre răspunsurile primite a fost următorul: „Poziționează-te acum în mijlocul navelor, pentru că tu ești pilotul Atenei. Ține bine cârma în mâinile tale; ai mulți aliați în orașul tău”. Solon a interpretat acest mesaj ca un îndemn să reformeze Atena, fără a prelua el însuși puterea ca tiran. Inspirat de cuvintele Pythiei, Solon a introdus o serie de reforme constituționale menite să servească întreaga populație, nu doar elita. Printre aceste reforme se numără introducerea proceselor cu jurați, impozitarea progresivă și ștergerea datoriilor anterioare, oferindu-le celor săraci posibilitatea de a-și reconstrui viața. În semn de recunoștință pentru sfaturile primite la Delphi, Solon a instituit o lege care-i obliga pe magistrați să depună un jurământ public, angajându-se să apere justiția. Cei care încălcau acest jurământ erau obligați să dedice o statuie de aur în mărime naturală la Delphi, ca amintire permanentă a responsabilității lor. Reformele lui Solon nu au avut un impact imediat, dar în secolul următor, Atena a înflorit, devenind prima democrație din istorie. Astfel, vizita lui Solon la Oracolul din Delphi a avut consecințe durabile asupra dezvoltării politice a civilizației occidentale. (www.britannica.com)

Când creștinismul a ajuns religie de stat, la Roma, a început să fie criticată ideea de arte divinatorii. Acestea erau privite ca rămășițe ale cultelor păgâne. Creștinismul s-a folosit de represiune și de persecuții pentru a obține câștig de cauză. Primul Conciliu de la Roma din anul 721 d.Hr., prezidat de Papa Grigore al II-lea, a precizat că orice fel de „practică superstițioasă” va duce la excomunicare, interzicându-i-se celui vinovat împărtășania. Cărțile de astrologie și de magie trebuiau arse – așa cum

se spunea în *Faptele Sfinților Apostoli* –, ceea ce împărații Honoriu și Teodosiu au și ordonat să se facă de față cu episcopii. Mai multe concilii și conducători au spus că magicienii și ghicitorii (dar și cei care le cereau serviciile) vor fi întemnițați sau li se vor da penitențe de la șase luni până la trei ani.

Cu toate acestea, în Vechiul Testament figurează numeroși profeți, faimoșii *nabhi* („profeți inspirați de Dumnezeu“), care aveau sarcina să îndrume poporul, să-i dea curaj și să-l facă să se teamă de Dumnezeu. Celebri au fost Ezechiel (care a prezis distrugerea Ierusalimului de către Nabucodonosor, în 587 î.Hr.) și, mai ales, Iosif. Acesta din urmă, aflat în captivitate în Egipt, a interpretat visul faraonului Putifar (șapte vaci slabe, șapte vaci grase), decodându-l ca anunțând „șapte ani rodnici, urmați de șapte ani de foamete“. Faraonul a ținut cont de precizie și a stocat grâul, ceea ce i-a permis să-și salveze poporul.

În Evul Mediu, clarvăzătorul celebru a fost Sfântul Cesarius din Arles (470–542 d.Hr.), primat (cel mai înalt grad în vechea ierarhie a Bisericii Ortodoxe și a celei Catolice) al Galiei, care, cu o mie de ani înainte de Nostradamus, a prezis apariția unor personaje ieșite din comun, precum Carol Martel: „Un ciocănar viguros a lovit cu ciocanul, lăsându-i unui ilustru împărat gloria de a-i potoli pe arabi“; Henric al IV-lea: „Întors de la erezie la credința catolică, conducătorul a făcut să apară splendoarea adevărului. Lovit de-un pumnal, acest părinte devotat poporului a murit“; sau Ludovic al XIV-lea, Regele Soare: „Așa cum luminează pretutindeni soarele strălucitor, la fel sub un monarh puternic Galia va domina lumea, iar granițele sale se vor dilata“.

Iar Sfântul Malachie (1094–1148), preot irlandez, primat de Armagh, s-a consacrat profețiilor referitoare la papi, profeții pe care le-a redactat în timpul unui pelerinaj la Vatican, în 1139. Sub forma unor devize în latină, el menționează cronologic 112 viitori papi ai Bisericii Catolice, începând cu Celestin al II-lea (ales Papă în 1143).

Dar clarvăzătorul cel mai cunoscut este, fără nicio îndoială, Nostradamus (1503–1566), un personaj controversat și complex, un veritabil enciclopedist: coleg de studii al lui Rabelais, medicul lui Carol al IX-lea, alchimist, fabricant de creme pentru frumusețe, autor de almanahuri populare ș.a.m.d.

În secolul al XVIII-lea, clarvăzătorul cel mai cunoscut a fost „noua Pythia“, o femeie, Doamna sau Domnișoara Lenormand. Printre clienții ei s-au aflat personalități precum Robespierre și Napoleon Bonaparte, care a povestit: „Mi-a desenat insula Sfânta Elena pe lemnăria din apartamentul ei, pe când eram în culmea puterii“. Se mai vorbește și azi despre Domnișoara Lenormand, datorită cărților sale de tarot, foarte utilizate de clarvăzătorii profesioniști.

Unele sisteme divinatorii – precum **chiromanția**, **astrologia** sau **tarotul**, care au străbătut istoria rămânând populare și în zilele noastre – posedă o aură magică seducătoare, altele rămân la stadiul de simple curiozități, care pot stârni interesul sau, după caz, chiar și dezgustul. Dovezile indică faptul că diverse forme de ghicire au fost practicate în China antică, Egipt, Caldeea și Babilon cu patru milenii înaintea lui Hristos. Visele profetice și pronunțările oraculare jucau încă de atunci un rol important în religia și medicina străveche.

Desigur, cel mai popular tip de predicție este studiul semnelor zodiacale, care poate conduce la alcătuirea unui **horoscop** foarte detaliat, o practică ce s-a răspândit peste tot în lume, în variante, adesea complet neasemănătoare, ce respectă specificul cultural al unei zone sau culturi.

Există, în primul rând, zodiacul așa-zis „european” tradițional. În astronomie, **zodiacul** este cercul de constelații urmând traiectoria aparentă a Soarelui pe sfera cerească („ecliptică”). În astrologie, zodiacul denotă – încă din mileniul I înainte de Hristos, de la babilonieni și apoi de la vechii greci – semnele care împart ecliptica în douăsprezece zone egale, numite *zodii*. Deosebit de important în dezvoltarea astrologiei „horoscopice” a fost astronomul Ptolemeu (secolul al II-lea d.Hr.), a cărui lucrare *Tetrabiblos* a pus bazele tradiției astrologice occidentale. La greci, și în special pentru Ptolemeu, planetele, casele și semnele zodiacului au fost sistematizate și funcția lor stabilită într-un mod care nu s-a schimbat aproape deloc până în prezent.

Cititul în palmă sau **chiromanția** (din greacă – „mână” și *manteia* – „divinație”) este un procedeu de prezicere a viitorului pe baza interpretării liniilor din palmă.

Cartomanția este o tehnică divinatorie bazată pe interpretarea cărților de ghicit (tarot, cărțile gitane, oracolul Bellini, cărțile Destinului, cărțile Doamnei / Domnișoarei Lenormand, cărțile ungurești etc.).

Multe dintre metodele de divinație mai puțin convenționale, dar totuși destul de populare folosesc ca elemente auxiliare definitorii oase, sânge, chiar și fecale, dar și semințe (boabe / bobi), cărbuni, sare, animale vii sau moarte / jertfite, precum și părți din trupul uman, pornind nu doar de la liniile din palme folosite în chiromanție, ci și de la cele din tălpi (**podomanție**) până la culoarea ochilor, semnele din naștere, linia umerilor, forma buricului sau... a posteriorului. (Din această perspectivă, Jennifer Lopez ar putea fi, oricând, o nouă Pythia!)

Acultomanția nu are legătură cu niciun cult, ci este o metodă de divinație cu ace, probabil răspândită de romii nomazi care preluaseră din Orientul Îndepărtat diverse

practici magice cu ace, derivate probabil din acupunctură. Se foloseau 7 sau 21 de ace subțiri sau bolduri care erau lăsate să plutească într-un bol cu apă. Ghicitorul vedea anumite simboluri și elemente pe care le interpreta în funcție de întrebările celor curioși.

Viitorul putea fi ghicit în nori cu ajutorul **aeromanției**. Magii urmăreau cu mare atenție curgerea norilor și formele lor în preajma unui eveniment deosebit al comunității respective și făceau diverse preziceri de care toată lumea ținea cont, deoarece norii erau considerați a fi mesaje destul de explicite ale zeilor. De asemenea, se puteau interpreta și urmele lăsate de vânturi la suprafața unei ape. **Bletonismul** se baza pe observarea curenților unei ape curgătoare. **Austromanția** se baza pe evaluarea direcției și intensității vântului. Iar **brontomanția** se referea la interpretarea tunetelor (**ceraunomanția** în cazul fulgerelor), în timp ce **capnomanția**, la formele fumului, iar **ceneromanția**, la cele ale cenușii din vatră.

De la daci încoace poate fi urmărită perpetuarea credinței legate de puterile magice ale *călătorilor prin nori*, sacerdoți cu certe puteri divinatorii. **Solomonarul** este magicianul despre care se credea, în mitologia românească, că poate controla norii și ploaia. Solomonarii sunt cei care controlează mișcarea „balaurilor norilor,” pot aduce grindina și vindecă boli. În Țara Moșilor sunt cunoscuți ca *solomonari sau zgrimințieși*.

Aleuromanția era divinația cu ajutorul făinii și este menționată pe tăblițe cuneiforme din secolul al II-lea î.Hr. Făina (sau, după caz, mălaiul) se turna în grămjăoare mici, iar forma lor era interpretată după semne specifice știute doar de magi. Dacă se folosesc bobite de orz, practica se numește **alfitomanție**, o variantă a **datului în bobi**. Pe aceleași principii, **alomanția** este o formă foarte veche de ghicit în sare. Ghicitorul fie arunca boabe de sare în aer și apoi interpreta figurile pe care le forma sarea căzută pe pământ, fie pune un bol cu sare pe foc și apoi interpreta semnele și figurile făcute de reziduurile de sare, după ce se răceau. **Geomantia** era o practică similară, folosindu-se pământul azvârlit din palmă pe o suprafață limitată, de forma unui cerc sau a unui pătrat.

Apantomantie însemna divinație prin folosirea oricărui obiect aflat la îndemână, **axinomanție** – prin interpretarea felului cum se balansează o secure așezată pe o piatră, iar **belomanție** – aflarea viitorului prin folosirea săgeților. La **coscinomanție** se cerea folosirea unui ciur și a unei foarfeci. **Leconomanția** necesita observarea formei luate de uleiul turnat în apă. **Mecaeromanția** era o metodă constând din trasarea unor cercuri în jurul literelor alfabetului, urmată de învârtirea unui pumnal (*athame*) în mijlocul literelor. Litera în dreptul căreia se oprea vârful cuțitului se folosea, alături de altele obținute în același fel, pentru aflarea unui mesaj ocult.

Haruspicia era un sistem de a ghici în diverse organe și în sângele animalelor. Cel care o practica era denumit *haruspex*. Folosit adesea la curtea împăraților romani, acest obicei avea rădăcini în tradițiile magice împrumutate de la etrusci. Se folosea în mod special ficatul, dar și splina sau sângele, mai ales de la oi sau păsări de curte. În Mesopotamia erau folosite tehnici precum **cahemerologia** (calculul zilelor faste sau nefaste) sau studiul prevestirilor obținute de la copaci, plante, râuri, fântâni și chiar de la zăvorul ușii. La asirieni și babilonieni, între numeroasele arte divinatorii exista așa-numita **hepatoscopie**, procedeu rezervat slujitorilor regatului și marilor demnitari. Practicantul lua ficatul unei oi, îl așeza în poziție rituală pe mâna sa stângă, îl cerceta după un cod învățat la colegiul preoților și făcea un raport, ca un expert, în funcție de semnalele constatate. La British Museum sunt păstrați fिकाți de argilă pe care exersau ucenicii ghicitori din Asiria.

Pentru **chibomanție** (sau **astragalomanție**) se foloseau oasele sau zarurile. Când, după execuții sau decese, se utilizau intestinele sau organele umane (!), se vorbea despre **antropomanție** sau **extispicție**. **Dririmanție** însemna ghicit prin tălmăcirea felului în care se scurge sângele dintr-o tăietură sau rană. Dacă era vorba despre căiță (membrana care acoperă capul nou-născutului), este vorba despre **amniomanție**. **Armomanție** însemna ghicire după forma umerilor, iar **ichnomanția** cerea interpretarea semnelor lăsate de tălpi. **Moleosofia** necesita interpretarea alunițelor de pe corp. **Omfalomanția** cerea tălmăcirea nodurilor din cordonul ombilical, în timp ce **omfilomanția**, interpretarea buricului. Se putea merge până la **scatomanție**, ghicirea în excremente (**uromanție**, dacă este vorba despre urină), sau **rumpologie**, în care se lua în considerare forma fundului, metodă reluată, în contemporaneitate, de Jackie, mama lui Sylvester Stallone. („Mulți bancheri au despicătura posteriorului scurtă, iar avocații o au foarte lungă. Poate varia și în lățime: a politicianilor este foarte lată, pe când a polițiștilor este mai îngustă“, este de părere Jackie Stallone, care solicită 600 de dolari pentru o astfel de evaluare.)

Zborul păsărilor a fost întotdeauna o sursă anume de divinație, și formele pe care le lua stolurile pe cer erau interpretate drept mesaje divine. Dar în India s-a dezvoltat și altă metodă de ghicit, cea cu ajutorul papagalilor dresați, o metodă folosită și azi în toată lumea, pentru amuzamentul turiștilor. Papagalii primesc câteva boabe și sunt puși să aleagă bilețele dintr-o cutiuță. Bineînțeles, toate bilețelele aveau mesaje pozitive, așa-numitele **bilete de papagal**, care au dat și numele faimoasei reviste interbelice a lui Tudor Arghezi. Adesea, stăpânul papagalului dresat își atrăgea clienții cu ajutorul unei flașnete. O altă

metodă de ghicit cu ajutorul păsărilor, pe care nu o mai știe nimeni azi, consta în modul în care acestea culegeau boabele aruncate să le hrănească (**alectriomanție**).

Metoda extremă – și deosebit de crudă! – în care pentru divinație se folosește o pasăre este **alectormanția**, care presupune sacrificarea unui cocoș. În Roma antică, astfel se identificau hoții prin interpretarea petelor de sânge rezultate. Pentru **batrachomanție** se folosea o broască, pentru **ichtiomanție**, intestine de pește, iar pentru **cefalomanție**... un cap de măgar pus la fiert.

În cazul **ceromanției**, se foloseau picăturile de ceară picurate într-un pahar cu apă rece. În funcție de forma lor, ghicitoarea realiza diverse interpretări. O inimă însemna că o nouă iubire se arată în viitorul apropiat; o floare – va veni o veste bună; ochi – vei vedea curând cine te iubește cu adevărat; trifoi – vei avea noroc în tot ceea ce faci; forma unui număr – poate fi cifra lunii sau ultima a anului în care te vei căsători. **Galactomanția** era examinarea formei unei pete de lapte de pe podea după ce a lins-o pisica.

Antracomanția presupunea ghicirea viitorului în cărbunii încinși din vatră. În urma unor ritualuri magice și descântece, magul se folosea de simbolurile și figurile stranii care se formau la suprafața cărbunilor încinși.

Bibliomanția consta în deschiderea unei cărți sacre, de obicei Biblia. Ghicitorul deschidea aleatoriu tomul și punea diverse întrebări celui care avea nevoie de sfatul lui. Observând diverse pasaje din paginile deschise, el putea interpreta mesajul din Biblie în funcție de ceea ce dorea să afle destinatarul profeției. Este o practică interzisă de Biserică.

Runele sunt semnele grafice ale vechilor popoare germanice. Există mai multe alfabete runice, provenind din diverse regiuni și perioade. În unele alfabete runele pot reprezenta sunete, iar în altele, cuvinte. De asemenea au mai fost folosite drept cifre sau semne magice (**etalarea cu rune**).

I-Ching este o tehnică de divinație presupunând aruncarea în aer a 50 de tulpini uscate de coada-șoricelului sau a 3 monede, de șase ori la rând, pentru a forma configurația unei hexagrame. Interpretarea se făcea conform străvechii „cărți a schimbărilor”. Inițial, această metodă purta denumirea de „Oracolul broaștei-țestoase”, fiind dezvoltată din versurile scrise de Fu Shi (2953–2838 î.Hr.).

Filorhodomantia era obiceiul vechilor greci de a rupe petalele unui trandafir, a le așeza în mână și a le strivi printr-o bătaie a palmelor. Urma o divinație în care se lua în considerare sunetul produs de acțiunea precedentă.

Taseografia este vechea artă orientală a ghicitului cu frunze de ceai, practică în China, Japonia și India. Dar, mai cu seamă în spațiul european, arta **cititului în cafea** (zaț sau caimac) este extrem de populară, depășind cu mult hotarele unui simplu tabiet.

Chiromanția sau deslușirea liniilor din palmă

Se crede că mâna este „un punct de intrare în suflet“, explică Cassandra Eason, autorul unui tratat de chiromanție. Acupuncturistul Yoshiaki Omura descrie rădăcinile chiromanției în astrologia hindusă (cunoscută în sanscrită ca *jyotish*), în cartea chinezească *Yijing (I Ching)* și în practica ghicitoarelor de etnie rromă. Cu mai multe mii de ani în urmă, înțeleptul hindus Valmiki ar fi scris o carte care cuprinde 567 de strofe, cu un titlul care ar putea fi tradus drept *Învățăturile lui Valmiki Maharshi referitoare la citirea în palmă*. Practicarea chiromanției s-a răspândit din India în China, Tibet, Egipt, Persia și în alte țări din Europa. A ajuns până în Grecia, unde a fost practică de Anaxagoras. Aristotel (384–322 î.Hr.) a descoperit un tratat cu privire la chiromanție pe un altar al lui Hermes, pe care l-a prezentat apoi lui Alexandru cel Mare (356–323 î.Hr.), care a dovedit un mare interes pentru examinarea caracterului generalilor săi prin examinarea liniilor de pe palmele lor. Fizicienii greci Hippocrate și Galen (130–200 d.Hr.) cunoșteau chiromanția. Julius Caesar (102–44 d.Hr.) își alegea oamenii pe baza chiromanției.

În timpul Evului Mediu practicarea cititului în palmă a fost interzisă de Biserica Catolică, fiind considerată o superstiție păgână. În perioada Renașterii cititul în palmă (cunoscut sub numele de „chiromanție“) a fost clasificat drept una dintre cele șapte „arte interzise“, alături de necromanție, geomanție, aeromanție, piromanție, hidromanție și scapulomanție (practica divinației prin utilizarea scapulelor sau a oaselor omoplatului, folosită inclusiv la curtea lui Attila, în secolul al V-lea d.Hr.).

Paracelsus (1493–1541) s-a ocupat și el de chiromanție, care a constituit, în secolul al XVII-lea, obiect de studiu în universitățile din Leipzig.

O figură-cheie a chiromanției moderne a fost irlandezul William John Warner, cunoscut și drept *Cheiro*. După ce a studiat cu mai mulți guru din India, el a pus bazele practicii chiromanției la Londra și a avut un număr mare de clienți celebri din întreaga lume, printre care Mark Twain, Sarah Bernhardt, Mata Hari, Oscar Wilde, Thomas Edison ș.a. Atât de popular a fost *Cheiro* în calitate de chiromant, încât până și cei care nu credeau în

ocultism l-au lăsat să-i citească în palmă. Scepticul Mark Twain a scris în cartea vizitatorilor lui Cheiro că „...mi-a expus caracterul cu o precizie umilitoare“.

Chiromanția a avut parte de o adevărată renaștere în epoca modernă, începând cu publicarea în 1839 a lucrării *La Chiromnomie* scrise de căpitanul Casimir Stanislas D'Arpentigny. Societatea Britanică de Chiromanție a fost fondată în Londra de către Katharine St. Hill în 1889, cu scopul declarat de „a dezvolta și de a sistematiza practicarea chiromanției și pentru a preveni apariția șarlatanilor care-i înșală pe oameni“. Edgar de Valcourt-Vermont (conte de St. Germain) a fondat Societatea Americană de Chiromanție în 1897. Edward Heron-Allen, un polimat englez (sau un *homo universalis*, de tipul lui Leonardo da Vinci, o persoană care are cunoștințe semnificative în diferite domenii), a publicat diverse lucrări despre chiromanție, inclusiv cartea *Palmistry – A Manual of Cheirosophy* (1883), care încă se reeditează. Au existat încercări de a crea o bază științifică pentru chiromanție, în special în *The Laws of Scientific Hand Reading* (1900) de William G. Benham.

Chiromanția se bazează pe studierea „munților“ și a „liniilor“ din palmă. În palme există numeroase terminații nervoase, care se află în contact cu creierul. Medicina chineză arată că multe dintre meridianele energetice ale corpului se termină în vârfurile degetelor (străbătând palmele). Este foarte probabil, așadar, ca liniile și semnele din palme să reflecte starea energetică, fizică și emoțională a unei persoane.

Prezicerile trebuie stabilite întotdeauna pe mâna stângă, membrul superior care se află cel mai aproape de inimă. Degetele de grosime egală atât la rădăcină, cât și la extremități anunță bunătate și sinceritate, în vreme ce degetele subțiate indică slăbiciune și precaritate sufletească. Degetele groase și umflate s-ar părea că denotă viclenie, în timp ce degetele foarte flexibile semnifică forță spirituală și generozitate, între alte trăsături nobile. Degetele groase la încheieturi și subțiri „pe dungă“ ar avea de-a face cu caracterul urât și sănătatea aflată în cumpănă.

Linia vieții se află între degetul mare și arătător; dacă e lungă și dreaptă, arată viață fericită; dacă e frântă, sunt presupuse multe necazuri. O ridicătură prezentă sub degetul mare, dacă e ușoară, lină și albă, arată mari împliniri în iubire, dar, dacă e scorburoasă, prezice belșug, dar și zgârcenie.

Glosar al sistemelor de divinație și al metodelor de predicție

A

ABACOMANȚIA (sau **AMATOMANȚIA**) emite profeții bazate pe imaginile formate în nisip, praf, noroi sau cenușă, dar și – mai rar – a celor formate pe cer în timpul amurgului.

ACULTOMANȚIA este practica divinației cu 7 sau 21 de ace, aruncate într-un vas cu apă sau pe o suprafață plană presărată cu făină.

ACUTOMANȚIA înseamnă divinația cu ace, bolduri sau alte obiecte ascuțite similar. /vezi și **AICHOMANȚIA**, **AXIOMANȚIA**/

ADROMANȚIA /vezi **ALOMANȚIA**/

ADRYOMANȚIA /vezi **HIDROMANȚIA**/

AEROMANȚIA se bazează pe studierea vântului ce formează unde pe suprafața unei ape ce permite citirea evenimentelor viitoare în luciul apei.

AGALMATOMANȚIA era în Antichitatea elenistică o formă de **IDOLOMANȚIE**, o tehnică de divinație care folosea anumite statuete stăpânite de spirite.

AICHOMANȚIA este interpretarea semnelor lăsate de obiecte ascuțite (cuțite, săbii, sulite etc.) pe suprafețe plane. /vezi și **AXIOMANȚIA**/

AILUROMANȚIA (sau **FELIDOMANȚIA**) este o metodă de divinație care utilizează feline domestice (pisici) sau sălbatice (tigri etc.) și include observarea mărimii ochilor felinei, dilatarea acestora precum și comportamentul lor.

ALEUROMANȚIA (sau **CRITOMANȚIA**) se referă la o metodă de divinație exercitată cu ajutorul făinii.

ALECTROMANȚIA este o metodă de divinație realizată cu ajutorul cocoșilor și al cântecului lor.

ALFITOMANȚIA este o veche formă de divinație prin care se determina vinovăția unei persoane în funcție de reacția sa după ce mânca o turtă de ovăz (mai târziu, o felie de pâine sau o bucată de brânză). Dacă apărea indigestia, individul era considerat culpabil.

AIOMANȚIA este o practică divinatorie de dată foarte recentă care folosește inteligența artificială (AI).

ALOMANȚIA se bazează pe interpretarea formelor pe care le făcea sarea căzută pe pământ, dar și a semnelor și figurilor făcute de reziduurile de sare arse. /vezi și **ALEUROMANȚIA**,

CRITOMANȚIA, SKHATAROMANȚIA/

ALVEROMANȚIA interpretează divinatoriu diferite categorii de sunete.

AMNIOMANȚIA citește viitorul în funcție de forma placentei după naștere.

ANEMOMANȚIA / ANEMOSCOPIA se referă la interpretarea divinatorie a caracteristicilor vânturilor. /vezi și **AUSTROMANȚIA/**

ANTHOMANȚIA este divinația cu ajutorul florilor. /vezi și **PHYLLODOROMANȚIA/**

ANTRACOMANȚIA presupunea ghicirea oraculară a viitorului cu ajutorul cărbunilor arși în vatră.

ANTROPOMANȚIA era practica divinatorie realizată, începând din Epoca Neolitică, prin analizarea măruntaielor umane aparținând celor sacrificați ritualic.

ANTROPOSCOPIA însemna divinația realizată prin interpretarea caracteristicilor fizice ale unei persoane.

APANTOMANȚIA este previziunea negativă rezultată din actualizarea unor superstiții (gen „pisica neagră” sau „marți, 13”).

ARAHNOMANȚIA se bazează pe interpretarea modelelor din pânzele de păianjen.

ARCHEOMANȚIA se realizează cu ajutorul moaștelor sfinților sau al altor relicve sacre.

ARIOLAȚIA înseamnă analiza profețiilor pe baza semnelor apărute în altare.

ARIT(MO)MANȚIA (din grecescul *arithmos* – „număr” și *manteia* – „divinație”) se referă la divinația prin numere, adică la corespondențele dintre zei, oameni și numere. Vechii caldeeni, platonicienii și pitagoreicii au practicat aritmomanția. Face parte și din vechea știință a Kabbalei fiind asemănătoare **NUMEROLOGIEI**.

ARMOMANȚIA studia forma umerilor unui om. Anticii judecau astfel dacă o victimă era potrivită pentru sacrificiile ritualice aduse zeilor.

ÂRSGÂNG este o formă arhaică de divinație suedeză, practică în perioada Crăciunului și a Noului An și presupune călătorii inițiatice în păduri.

ASPIDOMANȚIA este o tehnică de divinație, mai puțin cunoscută, ce are la bază sfaturile date de către Diavolul însuși. /vezi și **D(A)EMONOMANȚIA/**

ASTRAGYROMANȚIA interpretează mișcarea de rotație a fuselor sau a corpurilor cilindrice efectuată pe întuneric. /vezi și **SPHONDULOMANȚIA/**

ASTRAPOMANȚIA se referă la interpretarea formei fulgerelor.

ASTRAGALOMANȚIA se poate baza nu doar pe folosirea zarurilor, ci și pe interpretarea așezării unor oase aruncate.

ASTROLOGIE este o veche artă divinatorie, considerată de unii știință, ce se